

Άφ' ού ἀνεπαύθησαν δλίγον, ἐσηκώθησαν ἔμάζευσαν φύλλα ἔξηρά, τὰ ἑτοποθέτησαν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ ἐνὸς μεγάλου δένδρου καὶ κατώρθωσαν οὕτω νὰ κατασκευάσουν ἐν εἴδος φωλεᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο, χωρὶς νὰ λησμονήσουν, ἔγνοεῖται, καὶ τὸ πολὺτιμον κλιθέον μὲ τὰ «παιδιά».

Μόλις ἥρχισαν νὰ ζεσταίνωνται, δταν ἕπουσαν βήματα εἰς τοὺς θάμνους, οἱ δύοιοι τοὺς περιεστοίχιζον. Τὰ βήματα αὐτὰ ἀντηχούνται βαρέα, ἥρεμα καὶ συνωθεύοντο ἀπὸ μίαν ἀναπνοήν ἴσχυράν καὶ κανονικήν. Κάτι τι ζωντανὸν εὔρισκετο πλησίον των... Ο Λίλιβελ ἀνεπήδησεν ἐντρομός καὶ τὰ μάτια του ἔγιναν κατασπρα εἰς τὸ σκότος.

— Ἀρκοῦδα! ἀρκοῦδα! ἀνέκραζεν ἀναρριχηθεὶς μ' εὐκίνησίαν πιθήκου εἰς τὸ δένδρον, τὸ ὄποιον τοὺς εἶχε χρησιμέυση ὡς νυκτεριγὸν καταφύγιον. Γρήγορα, κύριε Φίλιππε, ἀναβῆτε καὶ σεῖς γρήγορα, εἰδέμην σᾶς ἔφαγεν ἡ ἀρκοῦδα!

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νάνεώ σὲ δένδρο μὲ τὰ «παιδιά» καὶ δὲν θέλω νὰ ταφήσω! ἀπήγνησεν ὁ Φίλιππος ἀποφασιστικῶς.

— Εἶναι ἀρκοῦδα! εἶναι ἀρκοῦδα, σοῦ λέγω! ἐπέμεινεν ὁ Λίλιβελ.

— «Οχι! δὲν εἶγε ἐδῶ ἀρκοῦδες, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Θάγαψω ἔνα σπίρτο καὶ θὰ πάγω νὰ ἰδω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ παιδιά εἶδον ἔνα πελώριον δύκον κινούμενον διὰ μέσου τῶν θάμνων. Ο Φίλιππος ἤναψεν ἐν πυρετοῦ διὰ νὰ διακρίνῃ καλλίτερα.

— Ἀγελάδα εἶναι! μιὰ ἀγελάδα! εἶπε μετ' ὅλιγον.

— Ναι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄγρια ἀγελάδα, εἶπε φρονίμως ὁ Λίλιβελ καὶ ἡ ἄγριες ἀγελάδες εἶναι κακές!

— Μὰ σχι, σοῦ λέγω, μὴ φοβᾶσαι! βρόσκει ἥσυχο-ἥσυχα· μπορεῖς νὰ καταβῆς δὲν θὰ σε πειράξῃ.

— Δὲν θὰ με πειράξῃ βέβαια ἀν εἶναι ἥμερη ἀγελάδα· ἀν εἶναι δμως ἄγρια... ἔψιθύρισεν ὁ Λίλιβελ, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ δένδρον μὲ πολὺ δλιγωτέραν ταχύτητα, παρὰ μὲ δσην εἶχεν ἀνέλθη.

— Άλλα μετ' ὅλιγον ἡ πείγα ενίκησε τὴν φρόνησιν.

— Ἀνάψετε ἀκόμη ἔνα σπίρτο, κύριε Φίλιππε, εἶπε, νὰ ἰδω ἀν εἶναι ἀγελάδα ἄγρια· ἀν εἶναι ἥμερη θὰ τὴν ἀμέλξω καὶ θὰ πισθῇς γάλα πολύ. Βεύρω πολὺ καλὰ νάλμεγω ἥμερες ἀγελάδες.

Καὶ τῷ ὅντι ὁ Λίλιβελ ἤξευρε νὰ τα κάμην δλα, — φθάγει νὰ ἐπρόκειτο περὶ φαγητοῦ...

— Άλλα τὸ πυρετοῦ, τὸ ὄποιον εἶχεν ἀνάφη ὁ Φίλιππος, θὰ τὸ τελευταῖον ποῦ εἶχε καὶ ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὸ τὸ πρωτεῖον, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρότασις τοῦ Λίλιβελ. Εν τῷ μεταξὺ τὰ δύο παιδιά ἔχωθησαν πάλιν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ

κορμοῦ. Ο Φίλιππος εὐχαριστημένος που ἡθάνετο πλησίον του τὸ ἀθέφων καὶ ἀκακον ἔσον, τὸ ὄποιον τὸσον ἐτρόμαξε καὶ ἀρχὰς τὸν φίλον του, θάπεκοιμάτε τάχιστα, ἀν οὗτος δὲν ἥρχιζε πάλιν τὰ παράπονα:

— Κρυόνω, ἐμούριούριεν, ἐπάγωσα.. θὰ πεθάνω.

— Πάρε τὸ ἐπανωφόρι μου! τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— «Οχι, σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Φίλιππε· εἰσέθε ἄρρωστος· δὲν θέλω νὰ σᾶς πάρω τὰ ροῦχά σας, ἀπήγνησεν ὁ Λίλιβελ.

Καὶ ὡς νὰ εἶδεν ἔξαρνα πόσον κακὸν πράγμα εἶνε ὁ ἔγωμός, ἔπαισε νὰ παραπονῆται, ἔχωθη δσον ἡμπόρεσε εἰς τὰ ἔηρὰ φύλλα καὶ μετ' ὅλιγον ἀπεκοιμήθη. Ήβγαλε τότε τὸ ἐπανωφόρι του ὁ Φίλιππος, τὸ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὸν Λίλιβελ, τὸν ἐσκέπασε μὲ τρυφερότητα καὶ ἔξαπλωθεὶς πλησίον ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτός. Όλλ' ὁ ὑπνος του ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, τεταραγμένος, ως ὑπνος πυρετοῦ.

— Όταν ἔξπνησε τὴν ἀγήνη, ἦτο πολὺ ἄρρωστος. Εἶχε ζάλην τοῦ ἐπονοῦσαν χέρια καὶ πόδια· πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν δι τοῦ θάλασσαν τὸν καπνὸν που βγαίνει απὸ τὸν καπνοδόχον καὶ τὸ πολὺ δύσκολον. Τότε ἡ μητέρα τοῦ ζωγραφίζει ἔνα σπίτι καὶ ἔνα δένδρο, τὸ ἀδελφάκι των εἰς τὸν ἀλλο, καὶ μὲ πολὺδυν-πολλοὺς τροχούς, τὸν ἐναντίων εἰς τὸν ἀλλον.

— Πρέπει νὰ βρήτε μιὰ θέσι καὶ γιὰ τὰ μολύβια καὶ νὰ τα βάλετε ἔκει φορὰν ποῦ θὰ τελείστε τὴν ζωγραφική σας.

— Ποῦ νὰ τα βάλωμεν, μαρμά; ήρωτησεν ὁ Στέφανος. Εἰς τὴν τσέπην μου; «Ω, έχω τόσα πράγματα εἰς τὴν τσέπην μου!»

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα. Τὸ πανεράκι τῆς Μαρίας θὰ μας ἔκαμνε· ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν θέλει νὰ της ἔγγιζεν τὰ πράγματα της πατέρας.

— Μαρμά, δός μου ἔνα μολύβι! Μαρμά, δός μου ἔνα κομμάτι χαρτί!»

— Ή μητέρα ἡγόρασε μίαν δωδεκάδα μολυδοκόνδυλα διαφόρων χρωμάτων, κόκκινα, γαλάζια, πράσινα, κίτρινα κτλ.

— Θὰ ἔχωμε γιὰ σῦλο τὸ χρόνο! εἶπεν ὁ Στέφανος μὲ χαράν, βλέπων τὸ ταξίδιον.

— Άλλα μετὰ ὅκτω ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε ἔνα!

— Τί τα ἔκάματε; εἶπεν ἡ μητέρα. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τελειώσουν δώδεκα μολύβια σὲ ὅκτω ἡμέρες; Ποῦ τα ἔβαλατε;

— Έλατε νὰ φάξωμεν μαζί!»

— Άνοιγουν τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ· ἔχει μέσα χαρτιά, είκονες, ἀλλὰ μολύβια τίποτε· εἰς τὸ έρμαρι τίποτε· εἰς τὴν ἐστίαν τίποτε· μολύβια πουθενά. Τέλος, μετὰ κιλίας ἐρένας ἡ Αλεξάνδρα ἀνακαλύπτει ἔνα μέσα εἰς τὴν κούνιαν τῆς κούλας της καὶ θετερα καὶ ἀλλο χωμάνον εἰς τὴν κλειδαρότρυπαν τοῦ κορμοῦ!

— Ήτο τὸ πρώτον δυστόχημα τὸ ὄποιον συνέβαινεν εἰς τὰ «παιδιά». Ο Φίλιππος δὲν ἤδηντο ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ. Ήέλεπε διὰ πολλήν ώραν μὲ δακρυσμένους ὁ φύσιον ἀπὸ τὰ κάτω ἀπὸ τὸ πάνω.

— Ήτο τὸ πρώτον δυστόχημα τὸ ὄποιον συνέβαινεν εἰς τὰ «παιδιά». Ο Φίλιππος δὲν ἤδηντο ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ.

— Ήτο τὸ πρώτον δυστόχημα τὸ ὄποιον συνέβαινεν εἰς τὰ «παιδιά». Ο Φίλιππος δὲν ἤδηντο ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ.

— Ήτο τὸ πρώτον δυστόχημα τὸ ὄποιον συνέβαινεν εἰς τὰ «παιδιά». Ο Φίλιππος δὲν ἤδηντο ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ.

— Ήτο τὸ πρώτον δυστόχημα τὸ ὄποιον συνέβαινεν εἰς τὰ «παιδιά». Ο Φίλιππος δὲν ἤδηντο ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ.

τὰς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ συμβῇ παρόμοιον δυστόχημα καὶ εἰς τὰ ἄλλα ποντίκια, τὰ δύο παιδιά ἔξηκολούθησαν τὸν δρόμον των κατατάξεων.

(«Επειτα συνέχεια) ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ

Πολὺ διασκεδαστικὸν πράγμα ἡ ζωγραφική, ἀκόμη καὶ δταν δὲν ἥξεν ςημέρη καὶ κακὸν ἀντηχεῖται τοῦ ζωγραφίζειν τὸν θέλημα τοῦ πατέρα.

— Μέ την διαφοράν όμως διτε δέν τον θέλημα τοῦ πατέρα μὲ καρδιάν της κούλας μου.

— Μέ την διαφοράν όμως διτε δέν τον θέλημα τοῦ πατέρα μὲ καρδιάν της κούλας μου.

— Η 'Αλεξάνδρα δὲν ἥξενει τί ν' ἀποκριθῇ καὶ κοκκινίζει...

— Πρέπει νὰ βρήτε μιὰ θέσι καὶ γιὰ τὰ μολύβια της πατέρας.

— Πρέπει νὰ βρήτε μιὰ θέσι καὶ γιὰ τὰ μολύβια της πατέρας.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

— Εἰς τὸ έρμαρι· τῶν παιγνιδῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ὁ Αλεξάνδρα.

